

LIS TY

www.dubodiel.sk

Obec Dubodiel

• ročník XIII

• číslo 2

• december 2018

**Noc plná zázrakov otvára nebesá,
anjeli spievajú, srdce zas chveje sa.
V čudesnom pohnutí počuť ten známy hlas,
na zem už dopadá vianočný svetla jas...**

**Nech vianočný zvonček šťastím zvoní,
nech vianočný čas sa v lásku zmení,
a tak krásne ako sa hviezda ligoce,
také nádherné a tajomné vám prajeme Vianoce.**

Milí spoluobčania.

Vianočné sviatky sú obdobím, na ktoré netrpezlivo čakáme. Ich čaro a výnimočnosť nás naplňajú pocitmi šťastia, pohody a harmónie. Atmosféra týchto dní je plná spomienok i očakávaní, nič nie je bežné ani všedné, napriek tomu, že Vianoce sú každý rok. Okúzľujúce čaro týchto sviatkov sa nedá ničím nahradiť, ani napodobniť, v každom z nás upevňujú základné ľudské hodnoty. Vianoce sú obdobím, keď sa každý snaží byť so svojimi blízkymi, keď si uvedomujeme silu priateľstva, lásky, úcty a obetavosti. Pre každého z nás je dôležité, aby sa dni naplňali spokojnosťou, ľudskou spolupatričnosťou, osobným uplatnením, dosahovaním vytúžených cieľov...

Milí spoluobčania, prajem vám všetkým požehnané vianočné sviatky, nech ticho Vianoc naplní všetkých nás pravým pokojom, radosťou, láskou, zdravím a božím požehnaním po celý nový rok.

Mgr. Anton Prechádzka, starosta obce

Vážení čitatelia!

Príhovárame sa vám v druhom, poslednom čísle obecných novín. Našou snahou je, aby boli obrazom našej obce, zdrojom informácií o uskutočnených podujatiach, ale aj pohľadom do minulosti a ukážkou toho, čo nás robí jedinečnými a originálnymi. Preto vám v tomto čísle ponúkame vrátiť sa do histórie a pripomenúť naše tradície a obetavosť ľudí. Hoci je toto obdobie mimoriadne uponáhľané, veríme, že si nájdete čas na ich čítanie a nájdete si príspevok, ktorý vás zaujme.

Prichádza čas, keď sa všetci kamsi ponáhľame, upratujeme, nakupujeme. Najkrajší čas roka Vianoce máme pred sebou. Chystáme darčeky pre tých, čo sú s nami nielen vo chvíľach radosti, ale aj tých menej radostných. Keď bude všetko nachystané, upratané (aj v našom vnútri), sadneme si spoločne k štedro-

večernému stolu. Zaznejú vianočné koledy, modlitby, ale aj spomienky na našich blízkych, po ktorých zostalo pri štedrovečernom stole prázdne miesto. Aby sme počas príprav predišli stresovým situáciám, vychutnajme si rodinnú atmosféru a robme veci s tým, že chceme, pretože túžime vyčariť úsmev na tvári svojim najbližším, aby boli šťastní, lebo nám na nich záleží, lebo ich máme radi. Potom zistíme, že keď robíme všetko s láskou, tak to ide akosi ľahšie a spolu sme spokojnejší a radostnejší. Osobitné čaro má toto obdobie v rodinách, kde sú malé deti, ktoré netrpezlivo očakávajú príchod Ježiška a splnenie vianočných prání. Posolstvo Vianoc tkvie práve v jednote, v spoločnom prežívaní, v rozdávaní lásky a dobra. Zastavme sa preto pri dieťatku v jasličkách a spravme mu miesto vo svojom srdci.

Vaša redakčná rada

A OPĀŤ SÚ TU VIANOCE

Keď som si otvoril e-mail, ktorý som dostal od svojho priateľa s názvom 1. adventná nedeľa, vybavil sa mi úsmev na tvári. Na obrázku bol odfotený klasický plynový sporák so štyrmi horákmi, z ktorých jeden bol zapálený. Úsmevné. Pomyslel som si: „Čo tí ľudia nevymyslia!“ Ako prežívam advent ja? Je to čas prípravy na Narodenie Božieho Syna. Je to čas, ktorý mám venovať nielen zapalovaniu sviec na adventnom venci, ale je to predovšetkým čas, v ktorom majú zaznievať v našich srdciach slová proroka Izaiáša „Na púšti pripravte cestu Pánovi. Vyrovnajte na pustatine chodník nášmu Bohu“ (Iz 40,3). Je to čas, v ktorom sa nemáme zháňať len za vecami, ktoré robia Vianoce krajšími, pompéznejšími, honosnejšími či spokojnejšími z prebytku pozemských potrieb. Je to čas, v ktorom si máme nachádzať čas pre Boha, vyrovnať mu chodník, aby mohol v plnej paráde s plným priehŕstím milosti vstúpiť do môjho srdca, aby v ňom zavládol pokoj.

Zakrátko v našich kostoloch pribudnú betlehemy s postavičkami Svätej rodiny, či zvieratiek. Na Jozefa a Máriu sa pozeráme s bážňou a tak je to správne. Ale zároveň by sme mali pamätať, že sa im v mnohom podobáme. Aj my môžeme byť tak ako oni dvaja, otvorení pre Božie slovo. Svojou oddanosťou vo viere a poslušnosti aj my môžeme pozvať Ježiša do svojho srdca. Aj my môžeme dostať milosť, aká naplňovala život Jozefa i Márie. Vernosťou modlitbe, čítaniu Písma a aktívnou účasťou na živom spoločenstve veriacich môžeme prijať

Božiu moc a zohrať aktívnu úlohu pri uskutočňovaní Božieho plánu spásy.

Ježiš je Emanuel – „Boh s nami“ (Mt 1,23). On nie je len „Boh s Jozefom“, „Boh s veľkými svätcami“. Každý jeden z nás je vzácný v Božích očiach. Ak by to tak nebolo, čo by sme slávili na Vianoce? Ale s radosťou a plní vďaky oslavujeme Božiu lásku, lásku vtelenú v Ježišovi, ktorý prišiel s mocou, aby „vyslobodil svoj ľud z hriechov“ (Mt 1,21).

Ježiš vstupuje do tohto sveta ako náš skutočný priateľ. Kto je skutočným priateľom? Ten, čo pri nás stojí aj vtedy, keď sa mu nemáme čím odvdčiť. Skutoční priatelia sedia s nami, keď sme chorí, pri nemocničnom lôžku, pomáhajú nám pri stavbe domu, utešujú nás v čase tmy a strát. Vieme, že títo priatelia nás milujú, pretože ich to niečo stojí. Ježiša, najopravdiviejšieho priateľa, stála láska k nám jeho vlastný život – bola to cena, ktorú zaplatil rád.

Vianoce a s nimi aj záver kalendárneho roka, sú časom, kedy rekapitulujeme, aký ten rok, ktorý sa končí, bol. Je to aj príležitosť vyjadriť vďaku za všetko, čo sme od Pána

počas každého dňa celého roka dostali. Boh nás obdarúva aj cez ľudí. A preto v závere chcem poďakovať všetkým vám, ktorých poznám, ale aj mnohým tým, ktorí by mi ani neprišli na myseľ, a chcem vyjadriť vďačnosť za všetko, čo pre mňa osobne, ale aj pre nás ako farnosť navzájom robíte. Ďakujem všetkým, ktorí prispievajú finančne na chod farnosti, pomáhajú pri rôznych aktivitách, prácach, ktoré počas roka naša farnosť organizuje. Bez vašej pomoci by to bolo veľmi náročné. Preto na vás všetkých chcem myslieť, keď budem sláviť polnočnú svätú omšu, aby vás novonarodené betlehemské dieťa obdarilo úžasným vnútorným pokojom, ktorý vie dať iba Boh. Nech žehná rodiny našej farnosti, aby boli usporiadané a nech vládne v nich láska a porozumenie.

Nech sú Vianoce časom vzájomného odpustenia, porozumenia, lásky, pokoja a radosti z Boha, ktorý sa stal človekom, aby sa nám stal podobný vo všetkom okrem hriechu.

Prajem všetkým požehnané milostiplné sviatky Božieho narodenia a šťastný celý nový rok!

Mgr. Peter Bajzík, farár

STO ROKOV OD SKONČENIA I. SVETOVEJ VOJNY

Tento rok 30. októbra sme si pripomenuli sté výročie vzniku prvej Československej republiky, ktorá vznikla v dôsledku porážky Rakúsko-Uhorska a jeho následného rozpadu. 11. novembra bolo sto rokov od skončenia Veľkej vojny. Tá bola neskôr označovaná aj ako Prvá svetová vojna.

Spory medzi európskymi veľmocami, združenými od prelomu 19. a 20. storočia do dvoch zoskupení – na jednej strane Ústredné mocnosti (Nemecko a Rakúsko-Uhorsko, neskôr Osmanská ríša a Bulharsko) a na strane druhej Dohoda (Francúzsko, Spojené kráľovstvo, Rusko a neskôr Taliansko – r. 1915 a USA – r. 1917) viedli k vzniku Prvej svetovej vojny. Vyvrcholením týchto konfliktov a bezprostrednou zámenkou začiatku tejto vojny bol atentát na následníka rakúsko-uhorského trónu Františka Ferdinanda 28. júna 1914 v Sarajeve. Ako prvé vyhlásilo vojnu Rakúsko-Uhorsko Srbsku 28. júla 1914, čím spustilo mašinériu, ktorú už nebolo možné zastaviť. Cisár František Jozef v manifeste „Mojim národom“ zdôvodňuje dôvody vyhlásenia vojny Srbsku.

Všeobecná mobilizácia z 31. júla 1914 sa okrem ročníkov 1890 až 1892, ktorí v tom roku vykonávali povinnú vojenskú službu, týkala aj záložníkov ročníkov 1882 – 1889 a taktiež aj nováčikov ročníka 1893. Naviac boli povolaní vycvičení domobranci I. výzvy, teda ročníky 1876 až 1881, ktorí už boli vyradení zo zálohy svojich jednotiek, a taktiež domobranci II. výzvy, teda ročníky 1872 – 1875. Koncom septembra 1914 boli odvedení muži ročníka 1894, v júli 1915 boli

povolaní domobranci počínajúc ročníkom 1865, a v októbri toho istého roku bol odvedený aj ročník 1895. Na prelome rokov 1917/1918 bolo odvedených 70 % služby schopných mužov. Počas trvania vojny Rakúsko-Uhorsko zmobilizovalo asi 7 500 000 mužov vo veku od 18 až do 53 rokov.

Spolu s príslušníkmi 65 národností sa tejto vojny, v ra-doch rakúsko-uhorskej armády, zúčastnilo aj asi 400-tisíc Slovákov, čo vtedy predstavovalo asi sedminu vtedajšieho obyvateľstva Slovenska, z nich sa už domov nevrátilo viac ako 69-tisíc.

Z našej obce sa vojny zúčastnilo viac ako 112 mužov. Presný počet sa dnes už dá len ťažko zistiť. „Do jesene budeme doma,“ lúčili sa povolaní vojaci 1. augusta pri Kamenom kríži pri odchode na vojnu. Nevrátili sa do jesene a ani do Vianoc. Vrátili sa až o štyri roky, tí, ktorí mali to šťastie. Tí, ktorí ho nemali, sa už domov nevrátili nikdy. Bolo ich 18. Pán Ďurčo a pán Mikula uvádzajú v publikácii Obec Dubodiel, dejiny od najstarších čias po súčasnosť aj deväť-násteho, a to Jozefa Kopeckého, nar. 19.10.1895. Podľa môjho zistenia (spomienky Jána Mikulu) sa však tento okolo rokov 1910 – 1911 učil v Trenčíne za krajčira, kde sa pri kúpaní vo Váhu utopil.

Padlých uvádzam v poradí, ako bývali a odkiaľ rukovali, od ľavej strany dolného konca (Bakyťových dvor) smerom do horného konca a pravou stranou späť do dolného konca po Muchových.

Hrbáčik Peter * 13. 6. 1889 † 31. 12. 1917, Judiny Pavol * 20. 7. 1897 † 6. 6. 1916 Kolonia Dombrowa, Lucky, Wolhynia, Pavlo Peter * 1. 7. 1893 † ?, Malec Jozef * 3. 8. 1890 † 24. 9. 1914 Michalowka, R. Poľsko, Lehocký Peter * 20. 2. 1887 † ?, Petrik Ján * 26. 2. 1893 † ?, Chrenko Štefan * 7. 5. 1879 † 1. 1. 1915, Repa Štefan * 6. 5. 1896 † ?, Burian Ján * 23. 9. 1894 † 17. 9. 1916, Minárik Štefan * 22. 12. 1895 † ?, Urban Ján * 27. 4. 1881 † 19. 2. 1917, Štefanech Ondrej * 10. 4. 1899 † ?, Judiny Ján Kútny * 8. 4. 1895 † ?, Malec Ján * 15. 10. 1875 † ?, Obst Štefan * 8. 12. 1887 † ?, Malec Ján * 16. 3. 1893 † ?, Petrik Jozef * 13. 11. 1876 † ?, Kopecký Ján * 27. 6. 1879 † ?.

Vojaci rakúsko-uhorskej armády, a teda aj vojaci z našej obce, bojovali na dvoch frontoch. Na južnom fronte so Srbskom a na východnom fronte s Ruskom. 23. mája 1915 vyhlásilo dovtedy neutrálne Taliansko Rakúsko-Uhorsku vojnu, vstúpilo do Dohody a otvoril sa ďalší – taliansky front. Azda najznámejšia bitka talianskeho frontu, ktorej sa zúčastnilo aj veľa mužov z našej obce, bola bitka na Piave (známy výrok účastníkov tejto bitky „stáli sme po krk vo vode a nemali sme sa čoho napit“, voda tejto rieky bola krvou sfarbená do červena), ktorá trvala od novembra 1917 až do začiatku novembra 1918. 3. marca 1918 Rusko podpísalo Brestlitovský mier. Vojaci z ruského frontu, ktorí neprebehli na ruskú stranu, alebo nepadli do ruského zajatia, boli prevelení taktiež na taliansky front. Posledná rakúsko-uhorská ofenzíva na talianskom fronte, pôvodne plánovaná na 10. júna 1918, sa začala delostreleckou paľbou až ráno 15. júna. Skončila sa neúspechom. Rakúsko-uhorská armáda stratila v tejto ofenzíve 118-tisíc mužov. Chýbala munícia, potravné články, zdravotnícky materiál, vojsko bolo vplyvom veteránov z ruského frontu demoralizované. Vojaci odmietali ďalej bojovať, hromadne ustupovali pred talianskou protiofenzívou, dezertovali a jednotky sa začali rozpadáť. Taliansky front sa koncom októbra zrútil. 3. novembra vstúpilo do platnosti prímerie medzi Rakúsko-Uhorskom a dohodovými mocnosťami. Pre vojakov Rakúsko-Uhorska sa vojna skončila. Na

západnom fronte sa 8. novembra začalo s vyjednávaním o prímerí medzi štátmi Dohody a Nemeckom. Prímerie vstúpilo do platnosti 11. novembra 1918 o 11.00 h. Veľká vojna sa skončila. Zahynulo v nej viac ako 9,5 milióna vojakov a asi 7 miliónov civilistov. Materiálne škody boli nevyčísliteľné.

Ľudstvo sa nepoučilo. 19 rokov po jej skončení sa 7. júla 1937 japonskou inváziou do Číny a o dva roky neskôr 1. septembra 1939 útokom Nemecka na Poľsko začína vojna ešte hroznejšia, ako bola táto. Začala sa II. svetová vojna.

V obci dodnes nebol postavený pomník obetiam a účastníkom I. svetovej vojny. V roku 1951 dali Jánovia obce Dubodiel na mieste starej sochy sv. Jána Nepomuckého postaviť novú sochu tohto svätého. Na podstavci tejto sochy bol pôvodne nápis:

**KU CTI A SLÁVE BOŽEJ
NA PAMIATKU PADLÝCH
OBETÍ V PRVEJ
SVETOVEJ VOJNE
DALI POSTAVIŤ VERIACI
V DUBODIELI
V ROKU PÁNA 1951**

Na podnet dekana Pavla Bezáka boli z nápisu na podstavci sochy odstránené tri riadky: druhý, tretí a štvrtý. Tieto riadky sú zatreté, ale čiastočne sú čitateľné aj dnes.

Vojaci rakúsko-uhorskej armády na východnom fronte v čase oddychu (1914).

VÝSLEDKY VOLIEB DO ORGÁNOV SAMOSPRÁVY OBCÍ, KONANÝCH DŇA 10. 11. 2018

Počet voličov zapísaných v zozname voličov..... 813
Počet voličov, ktorí sa zúčastnili na hlasovaní..... 559
Počet platných hlasovacích lístkov odovzdaných
pre voľby do obecného zastupiteľstva..... 549
Počet platných hlasovacích lístkov odovzdaných
pre voľby starostu obce..... 554

Kandidáti, ktorí boli zvolení za poslancov obecného zastupiteľstva v poradí podľa počtu získaných platných hlasov:

P. č.	Meno	Strana, hnutie	počet hl.
1.	Angela Žáčiková	nezávislý kandidát	429
2.	Mgr. Ján Kyselica	nezávislý kandidát	420
3.	Ing. Erika Hostačná	nezávislý kandidát	345
4.	Mgr. Vladimír Petrik	nezávislý kandidát	337
5.	Michal Petrik	nezávislý kandidát	325
6.	Ing. Vladimír Judiny	SMER - SD	302
7.	Ing. Peter Reis	nezávislý kandidát	286

Náhradníci – kandidáti, ktorí neboli zvolení za poslancov obecného zastupiteľstva v poradí podľa počtu získaných platných hlasov:

P. č.	Meno	Strana, hnutie	počet hl.
8.	Božena Malecová	SMER - SD	258
9.	Ing. Katarína Doktorová	SMER - SD	228
10.	Martina Marušková	SMER - SD	145

Počet platných hlasov odovzdaných pre jednotlivých kandidátov na starostu obce podľa počtu získaných platných hlasov:

- Mgr. Anton Prechádzka
nezávislý kandidát 468 hlasov
- Ing. Katarína Doktorová
SMER - SD 86 hlasov

**Za starostu obce bol zvolený
MGR. ANTON PRECHÁDZKA**

MÁME DOSTATOK PITNEJ VODY?

V poslednej dobe obcou rezonovala otázka, ako ďalej s vodou, prečo je jej nedostatok, či je tento stav trvalý, alebo prechodný... Viackrát sa stalo, že v niektorých, najmä vyššie položených častiach obce voda chýbala. Pre domácnosti, ktoré nemali vodu, bol tento stav veľmi neprijemný a najhoršie na tom bolo, že sa viackrát opakoval, a to v sobotu, resp. nedeľu, kedy je jej najväčší odber. Verte mi, že táto nepriaznivá situácia mrzela najviac mňa, pretože viem ľudí pochopiť a taktiež všetky telefonáty smerovali ku mne. Všetko so všetkým súvisí...

O tom, že na Slovensku je úplne iná klíma, ako bola ešte pred niekoľkými rokmi, už nepochybuje nikto. Bezdažďové počasie v našej obci trvalo niekoľko mesiacov a výdatnosť prameňov sa výrazne znížila. I keď sme vodné zdroje pravidelne monitorovali, nikde sme žiadnu poruchu neobjavili. Bolo tak sucho, že keby aj nejaká porucha vznikla, nemusela byť vidieť, nakoľko voda by vsakovala do vyprahnutej pôdy.

Prvým, aj keď nie populárnym krokom na vyriešenie krízovej situácie, bola odštávka Spolagra, ako najväčšieho odberateľa pitnej vody z verejného vodovodu. Stav sa mierne zlepšil, no nie tak výrazne, ako sme očakávali a veľký vodojem sa nedopĺňal v požadovanom objeme. Po viacerých prieskumoch a pozorovaniach sme zistili, že

jeden z troch prameňov (Bátorky), ktoré zásobujú veľký vodojem, je nefunkčný. Z pôvodného miesta, kde bolo napevno osadené potrubie, sa presunul cca o dva metre ďalej. Takže do veľkého vodojemu, ktorý zásobuje prevažnú časť obce, pritekala voda len z vodných zdrojov Bludisko a Hladová voda. Prameň vo vodnom zdroji Bátorky sme nanovo zachytili, čo sa výrazne prejavilo aj vo vodojeme a v súčasnosti je vody dostatok.

Správcom verejného vodovodu je obec, preto je cena vody v porovnaní s obcami, ktorých verejné vodovody spravuje vodárenská firma, taká nízka. Nie všetko sa však dá spraviť, opraviť, objaviť hneď. Ešte donedávna by mi ani nenapadlo, že prameň, ktorý nepretržite funguje niekoľko desaťročí,

sa jednoducho stratí. Verejný vodovod je viac ako 30-ročná stavba, ktorá si každým rokom vyžaduje zvýšenú pozornosť. Taktiež si uvedomujem zvyšujúce sa nároky obyvateľov.

Spotreba vody je v súčasnosti oveľa väčšia ako v čase, keď sa vodovod vybudoval (osobné automobily, bazény, trávniky). Nízka cena tiež nemotivuje občanov k tomu, aby vodou zbytočne neplytvali...

Starostlivosť o verejný vodovod, zachytenie ďalšieho prameňa, resp. zväčšenie objemu vodojemu radím medzi priority tohto volebného obdobia. Verím, že problém s nedostatkom vody je nadhlo zažehnaný, aj keď niektoré veci sa nedajú stopercentne prisľúbiť, pretože ich človek nedokáže ovplyvniť.

starosta obce

RYŽOVISKÁ ZLATA V POVAŽSKOM INOVCI

Pohorie Považský Inovec predstavuje vďaka RNDr. Stanislavovi Polákovi región s najlepšimi podkladmi o starých ryžoviskách. Tento vedec znovuobjavil zabudnuté ryžoviská, a to nielen v Považskom Inovci, ale i v Malej Magure a Tribeči.

Výsledky výskumu a prieskumu v Považskom Inovci priniesli nový pohľad na hodnotenie prognóz rozsypového zlata. Táto oblasť patrí z geologického a najmä z metalogenetického (metalogenéza skúma a objasňuje rozmiestnenie ložísk nerastných surovín) hľadiska medzi oblasti s relatívne nižším stupňom geologickej a ložiskovej preskúmanosti.

Územie bolo dlhé obdobie považované za ložiskovo málo perspektívne, čomu odpovedala aj neexistencia baníckej tradície a písomných dokladov o banskej činnosti. Vďaka prieskumom vykonávaným v šesťdesiatych rokoch, v rámci ktorých boli objavené zlatnícke rozsypy a ďalšie rudné výskyty, sa začali meniť skeptické názory na metalogézu pohoria. Počas prieskumu bol registrovaný a čiastočne preskúmaný celý rad ryžovísk na východných svahoch pohoria, resp. na pomedzí Považského Inovca a Bánovskej kotliny. Podľa distribúcie zlata v súčasnej hydrosieti bolo možné predpokladať, že zlatá mineralizácia má spojitosť s kryštalickým jadrom Považského Inovca. Následné práce ukázali, že v dobývkach boli ťažené pomerne mladé útvary s polohami štrkov a zahlinených štrkopieskov. Výsledky analýz morfológie ryžovísk poskytli poznatky pre lepšie chápanie problematiky rozsypov. Celková kubatúra vydobytých partií sa odhaduje na 4 – 5 mil. m³. Predpokladalo sa, že celá vydobytá hmota bola surovinou. S postupom prác sa ukázalo, že značná časť objemu predstavovala skrývku, ktorú bolo potrebné odstrániť, aby sa sprístupnila vlastná zlatonosná poloha. Prieskum odhalil zastúpenie drobných dobývok, až po rozsiahle amfiteatrovité ťažobne o rozlohe niekoľko sto metrov a výškou steny 15 m, ktoré vzhľadom na objem prepravovaného materiálu vzbudzujú obdiv. Výskum preukázal, že ryžoviská východného okraja pohoria Považský Inovec sa nachádzajú medzi Dubodielom a Nemečkami. Menšie ryžoviská sú na severe v povodí potoka Inovec pri obci Dubodiel pod názvom Štoliny a Tarabovec. Najväčšia skupina najväčších ryžovísk sa nachádza medzi obcou Zlatníky a horárňou Stará hora, v povodí potoka Livi-

na. Ryžoviská sú uvádzané pod názvami Mlynište, Žobrák, Speváčka, Stará hora (najvyššie položené dobývky), Križne cesty, Vlčie jamy, Hulvátovec a iné. Na rozsiahlych ryžoviskách v povodí Livinského potoka bol spracovaný materiál svahovín – delúvií. Zastúpené sú fosílné rozsypy, ale aj delťové, jazerné a lagúnové rozsypy, ktoré vznikali transportom klasického materiálu a jeho akumuláciou v delťach, jazerách a lagúnach. Materiál so zlatom, prípadne inými úžitkovými minerálmi prinášajú vodné toky, alebo pochádza z rozrušených primárnych, alebo sekundárnych zdrojov...

Niekoľko zaujímavostí:

- zlato sa v Považskom Inovci najpravdepodobnejšie ťažilo už za čias Keltov,
- medzi primárne zdroje zlata v rozsypoch považujeme horniny obsahujúce pyrit, ktorý je zlatonosný,
- oblasť Dubodiela a Myslíkovho vrchu (pri Zlatníkoch) boli kvalifikované ako prognózne plochy prvoradého významu,
- priemerná kovnosť – od 150 do 500 mg/m³ vyťaženej zeminy,
- výťažnosť – okolo 70 %,
- odhadované množstvo získaného zlata na území Považského Inovca – 500 až 1700 kg,
- maximálna veľkosť ťažených zlatínok sa pohybovala okolo 2 – 3 mm, nie sú však vylúčené ani väčšie nugety,
- súčasná cena zlata – cca 1 240 USD za 1 uncu,
- 1 unca = 31,1 g,
- ak by sa v súčasnosti malo vyťažiť v Považskom Inovci cez 500 kg čistého zlata, muselo by sa zabráť územie o rozlohe cca 400 000 m² do hĺbky 5 metrov (2 mil. m³ zeminy). Ekonomicky je to nerentabilné a z ekologického hľadiska neprípustné.

Tento článok je spracovaným výberom zo záverečnej správy Doc. RNDr. Pavla Hvožďaru, CSc., vyhotovenej v novembri 1999. Názov geologickej úlohy je „Registrácia starých ryžovísk zlata na území Považský Inovec – Tribeč“. Obstarávateľom geologických prác bolo Ministerstvo životného prostredia SR, sekcia geológie a prírodných zdrojov. Záverečnú správu sme získali zo Štátneho geologického ústavu Dionýza Štúra v Bratislave.

Mgr. Anton Prechádzka

KLUB ŽIEN V DIVADLE

Nitrianske Divadlo Andreja Bagara od novembra 2016 s veľkým úspechom prináša divákovi pôvodný slovenský muzikál s názvom – *Povolanie pápeža*. Predstavenie, ktoré našťudovali slovenskí tvorcovia v spolupráci s poľskými, zachytáva životnú cestu a pôsobenie jednej z najvýznamnejších osobností 20. storočia – svätého pápeža Jána Pavla II. Táto osobnosť je nám blízka aj pre jeho srdečný vzťah k Slovensku, o ktorom sa mnohí naši súčasníci mohli presvedčiť osobne počas jeho návštev u nás, či prostredníctvom médií.

Plní očakávania sme vyrazili do Nitry autobusom, ktorý nám zabezpečil pán starosta a obecný úrad, za čo im ďakujeme. Pred predstavením sme mali ešte čas pozrieť si námestie pred divadlom a okolité uličky staroslávnej Nitry.

Životný príbeh Karola Wojtyły – osobnosti, ktorá zmenila politickú, spoločenskú aj duchovnú situáciu vo svete, sa nám začal odvíjať pred našimi očami. Jeho pohnutý život od mladých rokov, keď postupne stratil svojich blízkych, matku, brata i otca, cez roky 2. svetovej vojny, jeho štúdiá a rozhodnutie stať sa kňazom. Pôsobenie na univerzite, roky, ktoré prežíval medzi mladými ľuďmi, ktorým bol učiteľom, priateľom i duchovným sprievodcom.

Jeho cesta kňaza pokračovala cez štúdiá v Ríme, pôsobenie na univerzitách v Poľsku, ako pomocného biskupa, neskôr arcibiskupa v Krakove až po zvolenie za pápeža v roku 1978. Dej muzikálu nám približoval jeho mnohé cesty po

rozličných krajinách, do ktorých prinášal posolstvo mieru a zmierenia medzi cirkvami a a všetkými ľuďmi dobrej vôle. Dramatické okamihy pokusu o atentát, jeho posledné roky života, keď bol ťažko skúšaný chorobou i posledné chvíle a odchod k Otcovi, nenechali v hľadisku nikoho ľahostajného a bez dojatia.

Herecký súbor nitrianskeho divadla s veľkým nasadením predvádzal svoje herecké umenie v tejto pôsobivej hre. Všetci herci sa vynikajúco ujali svojich úloh, či už predstaviteľ Jána Pavla II. Ján Gallovič, Roman Poláčik, Eva Pavlíková, Marcel Ochránek, Daniela Kuffelová, Ján Greško a mnohí ďalší. Muzikál dotvárali choreografie v podaní skvelých tanečníkov, hudba, piesne a bohaté kostýmy. To všetko umocňovalo jedinečný dojem z predstavenia a pre nás to bol skutočne výnimočný divadelný zážitok, ktorý sme si odnášali v sebe po jeho skončení.

Pre tých, ktorí navštívili rodisko Jána Pavla II. vo Wadowiciach a jeho rodný dom, v ktorom je múzeum a pútavým spôsobom zmapovaný jeho život, toto predstavenie znamenalo doplnenie ďalších kamienkov do mozaiky nášho poznania o tomto veľkom človeku našej doby a prehĺbenie úcty a obdivu k jeho životu a odkazu slobody a humanizmu, ktoré majú trvalú platnosť aj dnes.

Dúfam, že nikto z účastníkov tohto nášho zájazdu neľutoval čas, ktorý strávil v divadle a verím, že sa radi do nitrianskeho divadla vrátíme na ďalšie predstavenie.

Mária Petriková

..... PŮT FOLKLORISTOV 2018

V predposlednú septembrovú nedeľu, 23.9.2018, sa na starobylej Skalke pri Trenčíne konala Púť folkloristov trenčianskeho regiónu, kde sa stretli priaznivci z dvanástich folklórnych skupín: súbory zo Selca, Mnichovej Lehoty, Soblahova, Trenčianskej Turnej, Dolnej Súče, Nemšovej a Dubodielu.

S myšlienkou púte prišli folklórni nadšenci Juraj Janík a Jožko Ďuráči, ktorého folklórny svet na trenčiansku dobre pozná. Púť začala pobožnosťou pri križi pod kláštorom a krojovanou procesiou k Diecéznej svätyni s modlitbou posvätného ruženca. Slávnostnú svätú omšu spojenú s poďakovaním za úrodu celebraval kanonik Jozef Sliepka, ktorý sám bol v minulosti aktívnym folkloristom. Diecézna svätynia zažiarila farbami nielen z krásnej výzdoby tohtoročnej bohatej úrody ovocia a zeleniny, ale aj pestrosťou krojov z okolitých dedín. Sme veľmi radi, že aj náš kroj skrášľoval túto akciu.

Sme vďační za pozvanie hlavnému organizátorovi Jožkovi Ďuráčimu a Miladke Ondříškovéj (vedúca FS Večernica z Trenčianskej Turnej), že sme sa púte zúčastnili ako členky folklórneho súboru našej obce. Všetci prítomní vyjadrili želanie stretnúť sa na Skalke aj o rok.

A. Solčanová

FARSKÁ PŮT NA HORU BUTKOV V LADCOCH

Putovať do Sanktuária Božieho milosrdenstva na hore Butkov sme túžili už dávnejšie, ale púť sa nám podarilo uskutočniť 14. októbra 2018.

Vďaka duchovnému otcovi, správcovi našej farnosti Mgr. Petrovi Bajžíkovi, skúseným šoférom a hlavným organizátorom, ktorým bol za Dubodiel p. František Baláž, sme spoločne aj s farníkmi z Veľkej Hradnej prežili príjemné a požehnané, krásnym počasím obdarené nedeľné popoludnie.

Autobusmi sme sa presunuli pod horu Butkov. Z parkoviska sme pešo stúpali po jedinečnej kamennej krížovej ceste až na samotný vrchol do Skalného Sanktuária Božieho milosrdenstva. Spoločne sme sa modlili krížovú cestu a rozjímali pri jednotlivých zastaveniach, ktoré sa hlboko dotýkali našich zmyslov. Zastavenia krížovej cesty spája kamenný múr. Číslo zastavení sú vyryté na kamenných doskách a na druhej (náprotivnej strane oblúka) sú slová Ježiša z Denníčka sv. Faustíny. V centre sa nachádza medailón reliéfu scény, ktorá sa vzťahuje k danému zastaveniu. Na konci krížovej cesty sa nám naskytl nádherný výhľad na celé Sanktuárium. Dominuje mu 12-metrový vysoký podsvietený kríž viditeľný aj v tme, ktorý bol požehnaný 14. septembra 2013. V tomto roku 19. mája počas tradičnej púte žilinský biskup Tomáš Galis požehnal monumentálnu 6 metrov vysokú kamennú sochu Panny Márie – Matky Bo-

žieho Milosrdenstva. Socha je umiestnená na 3-metrovom podstavci, na ktorom je text z Denníčka sv. Faustíny: „Som nielen kráľovnou neba, ale aj Matkou milosrdenstva a tvojou matkou.“ Pamätník dopĺňa ruženec. Spoločne sme sa tu pomodlili Korunku k Božiemu milosrdenstvu. Potom sme si individuálne uctili pamätník sv. Jána Pavla II., pamätník sv. Faustíny, kaplnku Božieho milosrdenstva, kaplnky svätcov v areáli úcty k Panne Márii. Spokojní, že sme túto púť mohli vykonať, sme ešte chvíľu spoločne posedeli pri občerstvení. Z tohto najmladšieho pútnického miesta Slovenska sme odchádzali nielen očarení pohľadom na dolinu rieky Váh a kameňolom, ale hlavne s pokojom v duši, šťastní, duchovne povzbudení a s nádejou, že hora Butkov sa stane slovenskou „horou blahoslavenstiev“.

L. Šťastná

SLÁVNOSTNÁ HODOVÁ OMŠA

Pri príležitosti 95. výročia vysviacky nášho farského kostola zasväteného Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej, ľudovo nazývanej „hody“, sme sa rozhodli prispieť k slávnostnému priebehu tým, že sa zúčastníme sv. omše v tradičnom dubodielskom kroji. Hodová slávnosť pripadla presne na nedeľu 21. októbra na Uršuľu. Oslovili sme všetky vekové kategórie, ktoré tento nápad prijali s nadšením a manželské páry aj s deťmi sa do krojov obliekli. Do kostola sme vchádzali v sprievode, pripravené boli obetné dary, ktoré sme počas omše priniesli p. farárovi. Na konci omše sme spoločne spievali pieseň za sprievodu harmoniky a huslí. Aj takto sme mohli prejavíť svoju vďaku našim predkom, ktorí nám takéto duchovné a kultúrne dedičstvo zanechali. Stretli sme sa s pozitívnym ohlasom a veríme, že krojovaný sprievod sa stane príjemnou každoročnou hodovou tradíciou. Naše poďakovanie patrí p. farárovi P. Bajzíkovi a všetkým zúčastneným.

Angela Žáčiková

AKO SME OŽIVILI SVADOBNÚ PARTU

Folklorný súbor Dubodiel sa venuje hlavne čepčeniu nevesty. Ozdobou na hlave nevesty v minulosti počas svadby bola parta. Podľa rozprávania tety Ľudmily Doktorovej (Smolkých) bola z kartónu obviazaného červeným atlasom a posiatá sklenenými korálkami, ozdobená „trasillami“ (visiacimi ozdobami zo skla a bižutérie). Na vrchu hlavy bola parta zdobená

aj rozmarínom. Pod partu sa česal účes – zápletky. (Tradičnú partu mali aj nevesty pri predvádzaní dubodielskej svadby pri oslavách 550. výročia, 570. výročia prvej písomnej zmienky o obci a pri prezentácii knihy o obci Dubodiel.)

Žiaľ, tieto party sa nášmu FS nepodarilo získať. Preto nás veľmi potešilo, keď pani Janka Petříková (mamina

jednej našej členky) nám takúto partu zhotovila a darovala, za čo jej veľmi pekne ďakujeme.

Partu sme mali možnosť predviesť pri poslednom tohtoročnom čepčení, a to práve na svadbe jej dcéry Alžbetky. Všetci sme sa zhodli, že parta jej veľmi pristala a svadobní hostia obdivovali krásu našich svadobných zvykov.

Sme radi, že sa nájdú ľudia, ktorí nám pomáhajú a že nám dodávajú odvahu, aby sme sa aj naďalej venovali týmto krásnym tradíciám našej rodnej obce.

Dovoľte, aby sme vám aj my zo súboru popriali krásne a hlavne ničím nerušené vianočné sviatky a v novom roku aby ste vykročili tou správnou nohou.

Ad'a Solčanová

KRÁSA DUBODIELSKEHO KROJA V ZAHRANIČÍ

V Luxembursku každoročne prebieha Medzinárodná expozícia (bazár), kde zamestnanci europarlamentu predstavujú kultúru a tradície jednotlivých členských krajín Európskej únie.

Tento rok v slovenskom stánku prezentovala pani Gabika Turzáková (neter p. Ľubomíry Judinyovej) našu obec Dubodiel, dubodielske tradície a zvyky, dubodielsky kroj. Návštevníkom tejto medzinárodnej akcie porozprávala o histórii obce, o spôsobe života obyvateľov v minulosti, o kultúrnych tradíciách, zvykoch, obyčajoch, napríklad aké jedlá sa pripravovali, aký odev sa nosil vo všedné dni aj sviatky a iné zaujímavosti o našej obci.

Za prezentáciu jej srdečne ďakujeme.

JP

ŽIVOT ZA HRANICAMI SLOVENSKA

Dôvodov na odchod do inej krajiny a rôznych životných príbehov sú tisíce. Aký je život v zahraničí... čo vám dal a na druhej strane vzal? Na tieto a podobné otázky odpovedali naši občania, rodáci, ktorí nám vo svojich príbehoch poodhalili čo-to zo svojho súkromia, najmä, prečo sa rozhodli pre život v cudzej krajine, ďaleko za hranicami Slovenska.

ANTON KYSELICA, MONTREAL, KANADA

„Nedávno som dostal e-mail z obecného úradu s prosbou, či by som do obecných novín napísal niečo o svojom živote v Kanade. Dlho som rozmýšľal, či písať alebo nie. Priznám sa, prekvapilo ma to, no nakoniec som sa rozhodol, že keď oni majú záujem o mňa, nesklamem ich a na otázky typu: prečo si odišiel a kam, čo teraz robíš, ako sa ti darí atď. vám odpoviem. Myslím, že som nikomu neublížil a ak áno, prepáčte mi to.

Tak teda dovoľte, aby som sa predstavil, najmä tým mladším, ktorí ma nepoznajú. Volám sa Anton Kyselica, kedysi prezývaný „Meky.“ Dlhé roky som hrával futbal za obec Dubodiel. Vyučil som sa za podlahára, lepil som gumené na podlahy. Ľudia ma poznali a ja

som poznal ich. Zo Slovenska som odišiel 23. júla 1988, takže tento rok je to už 30 rokov. Možno si niekto položí otázku: prečo ty, taký tichý človek, kde si zobral odvahu?

Vy starší ste iste poznali moju rodinnú situáciu. Boli sme štyria bratia. Otec nám zomrel, keď som mal tri a pol roka. Hoci mama robila čo mohla, nemala to s nami ľahké. Už po skončení ZDŠ som bol odkázaný fakticky sám na seba. Išiel som na vojnu a po nej som zistil, že život je boj a keď chceš v živote uspieť, musíš bojovať. Nikto vám zadarmo nič nedá. Ešte nezačali doláre alebo eurá na stromoch rásť. Treba si ich zaslúžiť. Začal som robiť na montážach, chodil som na týždňovky. Keď je človek sám, napadajú mu rôzne myšlienky, napr. že zdravý chalan okolo 30-ky by mal mať nejaký životný cieľ, vedieť, čo chce v živote dosiahnuť. Oženiť sa, založiť si rodinu, to je samozrejmé, ale čo ďalej? Ja som mal takéto plány: naučiť sa cudzí jazyk a vidieť, ako sa žije inde. Zháňať cement, betónovať cez dovolenku... to ma absolútne nebavilo, takisto ako každý rok chystať drevo na zimu.

Dva roky sme organizovali odchod zo Slovenska. Boli sme štyria a nakoniec sme sa dohodli, že pôjdeme na Kubu,

pretože jeden z partie tam mal nejaké styky. Teraz sa už nebojím o tom hovoriť, ale vtedy bolo veľmi ťažké udržať toto tajomstvo. Dvaja po čase odstúpili, zľakli sa situácie. Zostali sme dvaja. Čas rýchlo plynul a bolo treba sa rozhodnúť. Ja som bol rozhodnutý na 100 %, no s tým, že sám nepôjdem. Ale stalo sa... tri týždne pred odchodom mi kamarát oznámil, že nejde ani on. Čo robiť... stálo ma to veľmi veľa peňazí a ak by som nešiel, peniaze by mi už nevrátili. V nedeľu v kostole som sa celú omšu modlil k Pánu Bohu, aby mi dal silu a rozum správne sa rozhodnúť. Výsledok bol taký, že som predsa len na Kubu šiel. V Prahe som nastúpil do lietadla, nikoho som nepoznal, ale všetci išli na Kubu. Celý čas som sa modlil a oddal sa do vôle Božej. Lietadlo pristálo v Montreale doplniť palivo. Všetci sme museli vystúpiť, vedúci zájazdu a pár „tajných“, ktorí nás sprevádzali, nám zakázali vzdialiť sa, mali sme sa držať pokope. Nebolo mi všetko jedno, čas utekal rýchlo a ja som nevedel, čo mám urobiť. Asi 15 minút pred nástupom do lietadla som dostal neznesiteľné kŕče do brucha a odišiel som na WC. Tam som počul, ako oznamovali, že lietadlo na Kubu práve odlieta. Asi po polhodine som sa odvážil vyjsť von. Prechádzam sa po letisku, rozmýšľam, čo ďalej, ktorým smerom sa vybrať, pod ktorým mostom budem spať atď. Všimol si ma letiskový agent a prišiel za mnou s otázkou: You need help? Yes, please. Zaviedol ma do kancelárie, kde som mu lámovou angličtinou vysvetlil, kto som, čo som a čo tam robím. Zaviezol ma do hotela, dal mi stravné lístky a adresu emigračného úradu, kde som sa mal prihlásiť. Bol som taký šťastný a zároveň prekvapený, že všetko mi tak dobre a hladko prešlo. Nevieť si to ináč vysvetliť, ako že to bola pomoc a riadenie Pána Boha. Som mu za to nesmierne vďačný, ako aj Kanade, že ma prijala. Po niekoľkých mesiacoch mi dali kurz francúzštiny, pretože v tejto časti Kanady je úradným jazykom francúzština. Každý

mesiac som dostával peniaze na živobytie. Po skončení kurzu mi našli prácu v manufaktúre, kde som robil 10 rokov. Povedal som si, že to už stačí, je čas, aby som robil niečo, čo chcem ja, remeslo, ktoré má baviť, a tak som išiel na rok do školy za maliara. Po francúzsky som už vedel dobre, tak som si trúfol. Ale aj tak som prosil Pána Boha, aby mi pomohol skončiť školu úspešne, čo sa aj stalo. Škola mi našla prácu v jednej z najlepších maliarskych firiem, v ktorej pracujem od r. 2000 až dodnes. Maľujeme domy v najbohatšej štvrti Montrealu, vo Westmonte. Robota ma baví a navyše je dobre platená. V 65 rokoch by som mohol odísť do dôchodku, ale chcel by som ešte pracovať ďalej, ak mi dá Pán Boh zdravie a silu.

Prešiel som polovicu Kanady a asi štvrtinu Ameriky, videl som kus sveta, veľa nádherných miest, kúpil som sa v oceáne na Floride, na Kube. Prechádzal som sa ulicami New Yorku a iných veľkomiest, videl som Niagarské vodopády... Toto ma fascinuje. Toto je hlavný dôvod, prečo som odišiel do sveta. Niekomu stačí zájsť si do lesa, na kyselku, na rybačku, na polovku a je šťastný. Ja nie... Za tým, že som odišiel, nebanujem. Dosiahol som, čo som chcel. Veľa vecí, čo som tu nadobudol, by som na Slovensku určite nemal. Držím sa Pána Boha od detstva a ten mi viditeľne pomáha. Som mu za to nesmierne vďačný.

Toto by bolo moje skrátené curriculum vitae. Mám toľko zážitkov a nezabudnuteľných spomienok, že by som mohol o nich napísať knihu. I am happy. La vie est belle.

Na záver vám všetkým prajem príjemné Vianoce a šťastlivý nový rok.

Merry Christmas and happy New Year!

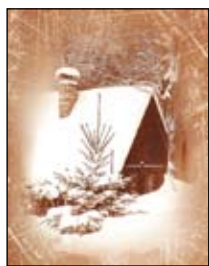
Joyeux Noël et Bonne Année!

Ostávam s pozdravom a spomienkami na Dubodiel.

Anton Kyselica

ČARO, CHUTE A VÔŇA DÁVNO MINULÝCH VIANOC

Predvianočné a vianočné sviatky mali za čias našich predkov nepísané zákonitosti v podobe zvykov, obradov, úkonov.

Začínali sa na **deň sv. Martina** 11. novembra. Podľa pránostiky mal Martin prísť na bielom koni. Keď ale pršalo či mrzlo, mali obavy, lebo to uškodí ozimnám a bude drahota. Na **deň sv. Kataríny** sa konala posledná tanečná zábava, po nej nasledoval advent. Utíchla hudba a spev, až do polnoci Štedrého dňa sa nemohli konať ani svadby. S menom Kataríny je spojená pránostika o počasí, ktorá sa používa dodnes: „Katarína na blate, Vianoce na ľade“ – a opačne. Advent je obdobie vymedzené 4 týždňami pred sviatkom Narodenia Pána a zároveň obdobie vlastnej duchovnej prípravy na Vianoce. Naše starodávne zvyky a tradície hovorili o tom, že návštevou roľnej sv. omše pribudne do kolísky pre Ježiška slamačka. Preto sa deti účasťou na omšiach snažili kolísku dobre naplniť. Adventné obdobie bolo duchovne náročnejšie. Naši predkovia sa snažili zbaviť zlozvykov, urovať narušené medziľudské vzťahy, vzájomne si odpustiť či už v rámci rodiny, medzi susedmi, nápravou krivdy.

Dievčatá, ktoré sa chceli vydávať a dozvedieť niečo o nastávajúcom ženíchovi, netrpezlivo čakali na **deň sv. Ondreja** 30. novembra. Chodili triasť drevený alebo prútený plot. Pritom odriekali slová: „Plote, plote trasiem ťa, svätý Ondrej prosím ťa, aby si mi ráčil povedať, odkiaľ muža budem mať.“ Z ktorého konca dediny so ozval brechot psa, tam sa mala dievka vydať. Ak chceli vedieť, ktorá sa vydá skôr, tak nasypali zrno do kôpky, doniesli kohúta a podľa toho,

z ktorej kôpky začal zobať, usúdili, ktorá sa vydá prvá. Na **Barboru** 4. decembra rezali vetvičky z čerešne, ktoré ak sa do Vianoc vo vode rozvili, tak ženy čakalo dobré zdravie, v záhradách a na poliach bohatá úroda. Posledný mesiac v roku a tradície, ktoré sa počas jeho dní zachovávali, mali najväčšie čaro pre deti. Na **sviatok sv. Mikuláša** chodili po dedine chlapci a mládenci. Mikuláš mal biskupskú čiapku urobenú z papiera, v ruke biskupskú palicu. Anjel bol oblečený celý v bielom, s krídlami. Čert mal sadzami začiernenu tvár, oblečený mal kožuch obrátený naruby s čiernou barančinou, opásaný slameným povrieslom, neskôr reťazou, na hlave mal čiernu baranicu. Dobré deti Mikuláš obdarúval perníkom alebo cukríkom, zlým sa čert hrozil, že ich zoberie do vreca, ktoré nosil prehodené cez plece. Mikuláš, tak ich ľudia volali, dostávali za odmenu jablká, orechy, niekedy drobné peniaze. Na **sviatok sv. Lucie** chodili zase dievčatá oblečené a zahalené v bielych plachtách. Husacím krídlom povymetali kúty izieb, aby z domov vyhnali choroby a nešťastia. Boli pri tom úplne bez slov. Od Lucie do Vianoc sa každý deň zaznamenávalo počasie, lebo aké budú dni od Lucie, také budú aj mesiace. Dievčatá si písali na 12 papirikov mená mládenčov a každý deň jeden neotvorený lístok s menom hodili do ohňa. Posledný otvorili na Štedrý večer. Aké meno bolo na lístku, tak sa mal volať nastávajúci dievčiny. Chlapi a mládenci chodili po domoch s kozou, vyrobenou z dreva. Veselé situácie nastávali, keď domáci chytili kozu za chvost, ktorý bol z trnia obaleného slamou. Zvedaví muži, ktorí verili, že v dedine majú bosorky, zhotovovali od Lucie do Štedrého dňa stolček, ktorý si mali zobrať so sebou na polnočnú omšu – utiereň. Keď si naň sadli, bosorky údajne videli. Ale potom beda, museli utekať a hádzať za sebou mak. Bosorky ho mali zbierať a tak sa zdržali, že muž sa sti-

hol pred nimi zatvoriť a už nemali nad ním žiadnu moc. Dva týždne pred Vianocami chodili po dedine chlapci betlehemci. Všetky figúrky do betlehema vyrezal z dreva farár Alexander Gabryel (zomrel v roku 1928). Betlehem bol osvetlený sviečkami. Chlapcom slúžil dlhé roky, ale raz sviečky nezhasli a betlehem zhorel a to bol koniec chodenia s betlehemom. Vianočné oblátky piekol organista pre celú dedinu. Piekli sa z jednoduchého nekysnutého cesta v železných kliešťach. Na rozpálenú stranu sa nalialo tekuté cesto, kliešte zatvorili a vložili nad oheň v sporáku. Na jednej strane bol znak kríža, na druhej vetvička alebo kalich. Upečené oblátky potom roznášali najlepši žiaci v košíkoch po domoch 2 alebo 3 dni pred Vianocami. Keď pekne zavinšovali, dostali potraviny a peniaze pre organistu, ale aj výslužku pre seba v podobe kusa koláča, občas aj nejaké drobné peniaze.

Väčšina zvykov sa viaže k Štedrému dňu

Keď sa blížil Štedrý deň, v kuchyni vládla predvianočná nálada. Prestali driapačky peria a pripravovalo sa náradie potrebné na prípravu pokrmov, rozbíjali sa orechy, chystalo sa sušené ovocie. Upratoval sa celý dom a keďže počas sviatkov sa nescelo pracovať, tak aj pre dobytok pripravili výdatnejšie krmivo, pre kuchyňu dostatok narúbaného dreva. Na Štedrý deň gazdiné vstávali veľmi zavčasu, aby zamiesili na chlieb a koláče, ktoré sa piekli na celé vianočné sviatky. Kedysi sa nepiekli makové a orechové štricle (záviny), ale len osúchy okrúhleho tvaru, na ktoré sa dávali sušené slivky, jablká alebo hrušky, lebo lekvár vtedy ešte nevarili. Gazdiné museli napiecť aj pre dobytok okrúhly alebo podlhovastý chlebič, do ktorého dávali plodiny s „magickou“ silou, ako napr.: šípky, cesnak, zbožie, mak, orechy a pod. Tieto plodiny zdobili buď povrch chlebiča, alebo boli zamiesené priamo do cesta. K štedrej večeri piekli malé buchtičky – pupáčky, do ktorých vkladali sušené slivky. Doniesť z hory peknú jedličku bola starosť mužov, ale aj chystať statku v maštali. V tento deň sa až do večera držal pôst. Deťom sa sľubovalo, že ak budú dobré a budú sa posťiť, večervidia na povale zlatú krokvu.

Medzi najrozšírenejšie povere u nás patrila tá, ktorá hovorila, že ľudia sa nemajú v tento deň vzájomne navštevovať, aby si neodniesli z domu šťastie. Do domu mohol prísť zavinšovať jedine muž alebo chlapec. Vôbec neprichádzalo do úvahy, aby si susedia navzájom niečo požičali, pretože v nastávajúcom roku by si vraj všetko rozdeli. Dobrým znamením bolo, ak žena, keď vyzerala z okna, uvidela muža. Vtedy verila, že tento deň bude šťastlivý. Mimoriadnu pozornosť venovali príprave štedrovečerného stola. Stôl prikryli obrusom z činovate. Nesmeli na ňom chýbať sviečka a svätená voda. V prútenom košíku boli koláče, chlieb, sušené ovocie, cesnak, orechy, jablká, ktoré mali ležať na stole až do Nového roka. Chlieb mal zabezpečovať po celý rok hojnosť úrody. Vianočný stromček kedysi zavesili pod hradu, až oveľa neskôr ho začali umiestňovať do stojana. Ozdobovali ho skromne, tým, čo sa dalo doma vyrobiť. Ozdoby boli z orechov a papiera. Muži priniesli pred večerou do kuchyne otiepku slamy, ktorá symbolizovala, že Ježiško sa narodil v maštaľke na slame. Pred večerou gazda s deťmi obišiel dvor, maštaľ, chlievy a tieto priestory kropil svätenou vodou a dal každému kusu dobytku kúsok chlebiča s oblátkou. Po obídení hospodárstva vošli do izby, kde sa večeralo. Gazda začal vinšom: „*Vinšujem vám vinšujem, tieto výročité sviatky, narodenie Krista Pána a sv. Štefana, aby vám dal Pán Boh zdravie, šťastie, hojné božské požehnanie a po smrti kráľovstvo nebeské obsiahnuť. Gazdovi vinšujem 100 kóp zrna, gazdinej 100 kureníc, 100 húseníc, 100 chlievov a 1 prasa. Pannám pekných mládencov a mládencom pekné panny.*“ Potom nasledovala spoločná modlitba s prosbou: „*Požehnaj nás Pane Bože, aj tieto dary, ktoré z tvojej štedrej ruky požívať budeme.*“ Svätenou vodou pokropil príbytok a pripravené pokrmy, mamy dávali deťom krížiky

z medu na čelo. Množstvo jedál záviselo od zámožnosti rodiny. Sviečka horela počas celej štedrej večere. Sedieť mali slušne, neopierať sa o stôl a nevstávať od stola. Dospelým sa prvá podávala hriata pálenka. Zasadou bolo, že každý mal zjesť aspoň za lyžičku z každého jedla. Jedlo sa zo spoločnej misy. Pripravené boli jedlá: Ježiškova (krupičná) kaša s maslom, mlieko s nadrobeným rožkom, pupáčky s makom, kyslá hríbová polievka. Niekde podávali aj fazuľovú kašu. Ryba sa do jedálneho lístka dostala až po vojne. Nakoniec sa podávali oblátky s medom. Po večeri gazda delil jablká a orechy. Prekrojené jablko určilo každému človeku budúci osud. Keď bol jadrovník neporušený, bude mu v nasledujúcom roku zdravie slúžiť. Prázdny orech mal znamenať smrť do konca roka. Tá hrozila aj tomu, na koho počas večere smeroval knôt horiacej sviečky. Večera končila modlitbou a poďakovaním za dary na vianočnom stole. Darčeky boli veľmi skromné, tiež záviseli od toho, či bola rodina bohatá alebo chudobná. Deti dostávali oriešky, jabĺčka, alebo hračky často zhotovené doma, drevenú vyrezávanú hračku alebo handrovú bábiku. Po štedrej večeri rodičia a starí rodičia spievali vianočné piesne a spomínali. Čakali na polnočnú omšu. Deti si púšťali lodičky z orechových škrupiniek, mládež sa až do polnočnej omše zabávala spievaním kolied pod oknami susedov. Dievčatá zisťovali možnosť vydaja.

Zvláštnou skupinou zvykov bolo veštenie budúceho ženícha. Dievčence varili cestové guľky plnené lístkami s menami mládencov. Ktorý lístok vyplával prvý na povrch, toho vraj dostane za manžela. Iné dievčatá roztápali olovo, liali ho do studenej vody a podľa vytvorenej podoby spoznávali svojho nastávajúceho. Ak chceli poznať aj majetnosť svojho nastávajúceho, chodili triasť slamenú strechu. Keď im z nej vypadlo do zástery zrnko žita, verili, že sa vydajú dobre. Ak to bolo zrnko jačmeňa alebo ovsa, bude ženich chudobný. Ďalším znakom, či sa vydajú v nasledujúcom roku, im bol ženský hlas, ktorý sa ozval, keď zabúchali na okno novou drevenou varechou. Štekot psa im určil, či sa vydajú na horňý alebo dolný koniec obce.

Na **Božie narodenie** sa nescelo pracovať. Tento deň bol uctievaný ako jeden z najväčších sviatkov roka. Doobeda išla celá rodina do kostola, potom doma oddychovali, spievali. Nevarilo sa ani nezametalo, strava bola z predchádzajúceho dňa. Z prác bolo dovolené len nakrmiť dobytok a hydinu. Aj návštevy u príbuzných sa odkladali až na **Štefana**, večer bývali tradičné zábavy, ktoré organizovali predovšetkým mládenci. **Deň sv. Jána** sa ľudia snažili tiež zasvätiť. Vykonávali len menšie práce, kone nezapriahali, ani ženy nevyšivali, ani nepriadli. Na **Mláďatká**, ako volali deň 28. december, slávil ako spomienku na nevinné detské obeť kráľa Herodesa, ktorý dal v Betleheme povraždiť všetkých chlapcov do dvoch rokov. Z domu vyniesli smeti a vysypali ich k ovocným stromom, aby mali ovocia ako smeti. Slamu, ktorá bola v izbe pod štedrovečerným stolom, tiež vyniesli, robili z nej povriesla a obväzovali nimi ovocné stromy, aby dobre rodili. Zaužívaná bola pranostika: „O mláďatkách aj deň sa omladzuje.“

V radosti a veselosti, v pokojnej a štedrej ľudskej добрote prežívali kedysi naši prastarí rodičia čas najkrajších a najočakávanejších sviatkov roka – Vianoce.

Tajuplné čaro, chute a vône domova dávno minulých Vianoc našich predkov so všetkým, čo z generácie na generáciu dodržiavali, prežívali a s láskou odovzdávali svojim potomkom, je našim duchovným dedičstvom. Práve v ňom oživa neopakovateľná atmosféra a história predvianočného obdobia a vianočných sviatkov u nás na dedine každý rok. My sami tvoríme našu kultúru, preto dedičstvo našich predkov si musíme pestovať a zachovať.

L. Šťastná

ZA KULTÚROU NETREBA CHODIŤ ĎALEKO...

Kultúrne akcie, ktoré už tradične organizuje naša obec, sa stretávajú čoraz s väčším záujmom a pozitívnym ohlasom. Je to vidieť i na stále vyššej účasti nielen našich občanov, ale i cudzích návštevníkov. Veľmi nás to teší, ale zároveň zaväzuje. Nie každý si uvedomuje, že každá akcia si vyžaduje hodiny, dni, ba aj týždne organizácie, príprav, a to všetko na úkor svojho voľného času alebo rodiny. Je to ale práca, ktorá nás baví, pretože ňou rozdáваме ľuďom radosť, potešenie, dobrú náladu a upevňujeme súdržnosť medzi susedmi, priateľmi, občanmi. A to je naša odmena, naše zadost'učinenie.

... a tak, hľadajme ľudí, to, čo nás zblíži,
to, čo nás spája, nie to, čo kríži.

Kto tebe dobre, ty jemu tiež. S ním zdieľaj žiaľ a s ním sa teš.

Málo je jeden! Nestačia dvaja! Hľadajme všetci to, čo nás spája.

Veď to, čo robíme, robíme pre nás, nemôžeme sa preto nenájsť...

VINOHRÁTKY

V júli obec organizovala ďalší ročník obľúbených dubodielskych letných slávností Vinohrátky. Krásne slnečné počasie nám prišlo počas celého dňa. Deti sa vyšantili na skákacích hradoch, pri rôznych súťažiach a aktivitách. Dospelí si posedeli pri srnčom guláši, opekannej slaninke a chladenom pívku. K príjemnej atmosfére prispela aj dychová hudba Bodovanka.

Účasť na tohtoročných Vinohrátkach bola nad očakávanie a všetci prítomní sa zhodli na tom, že je to jedna z najvydarenejších obecných akcií.

KULTÚRNE SLÁVNOSTI MIKROREGIÓNU MACHNÁČ-INOVEC

Dňa 11. 8. 2018 sa v obci Horňany uskutočnili po prvýkrát od existencie združenia obcí Mikroregiónu Machnáč – Inovec spoločné kultúrne slávnosti spojené s prezentáciou výrobkov ľudovej a umeleckej výroby.

Hlavnou myšlienkou celého podujatia bola prezentácia obcí združenia – Bobot, Dubodiel, Horňany, Motešice, Neporadza, Petrova Lehota, Svinná, Trenčianske Jastrabie, Trenčianske Mitice a Veľká Hradná.

Starostovia obcí a všetci zúčastnení vytvorili priateľskú a srdečnú atmosféru umocnenú bohatým kultúrnym programom, atrakciami a prezentáciami obcí v uličke remesiel. Asi najväčším lákadlom bolo varenie guláša, kde gulášmajstrami boli samotní starostovia.

STRETNUTIE PRI KYSELKE

Účastníci tohtoročného stretnutia pri kyselke si guláš vychutnávali v príjemnom prostredí. Nechýbali domáce koláčiky, ktoré priniesli šikovné dôchodkyne a čapovalo sa aj pívko. Pripraviť priestranstvo kyselky po kalamite si vyžadovalo aj tento rok veľa pracovných rúk.

Spoločným úsilím dôchodcov, poľovníkov z PZ Hradište, starostu obce a techniky M. Petrika sa všetko podarilo. P. Dušan Petrik zhotovil kovovú konštrukciu lavičiek a stolov, ktoré pred stretnutím osadili. Veríme, že nové posedenie bude slúžiť aj bežným návštevníkom kyselky.

Ďakujeme všetkým, ktorí akokoľvek pomohli pripraviť a zrealizovať toto podujatie.

FARSKÝ DEŇ

Už pekných pár rôčkov organizuje obec s Farským úradom spoločné stretnutie farníkov z Dubodiela, Veľkej Hradnej a Cimennej. K príjemnej atmosfére tento rok prispelo aj vystúpenie detského folklórneho súboru Jarabinka z Veľkej Hradnej. Bohatú účasť farníkov neprekazila ani búrka a dážď a farníci sa zabávali do neskorých večerných hodín.

OSLAVY JUBILANTOV

Aj tento rok sme si s úctou a úprimnými slovami vďaky uctili našich milých občanov – jubilantov, ktorí oslávili svoje okrúhle životné jubileá 50, 60, 70, 80 rokov a tiež manželov, ktorí v tomto roku oslávili 25., 40. a 50. výročie sobáša. Po oficiálnom predstavení a krátkom kultúrnom programe, v ktorom potešilo jubilantov vystúpenie detí zo základnej a materskej školy a pieseň v podaní Janka Kyselicu, Moniky Trnčákovej a Veroniky Scheerovej, sa jubilantom prihovoril a poďakoval starosta obce Mgr. Anton Prechádzka.

Myslím, že všetci, aj tí skôr narodení pookriali pri neúnavnom harmonikárovi Františkovi Chrenkovi a pri speve a tanci zabudli nielen na čas, ale aj na svoje boľavé nohy...

JP

STĽPČEK NIELEN O URBARIÁTE

Znova tu máme koniec roka, znova vyhodnotenie ročných predsavzatí a do tretice, znova máme v rukách naše Listy, z ktorých sa dozvedáme čo-to z diania v našej obci. Už samotná grafika našich obecných novín, dubové listy a erb obce – košatý dub dokonale pripomínajú jednu z najstarších organizácií v obci – urbariát.

Z pôvodných 50 až 60 členov pri jeho vzniku tu máme teraz 260 členov, ktorí sú roztrúsení ďaleko od pôvodného košatého duba po svete. Nie je vždy ľahké, aj teraz v čase internetu, každému z nich vyhovieť v narastajúcich požiadavkách, ktoré prináša dnešná doba. Ale aj napriek stále sa zhoršujúcemu prístupu štátnych orgánov k súkromným vlastníkom lesov, medzi ktorých patria aj urbariáty, darí sa nám držať stále vysoký kredit z pohľadu našich členov, ale aj obyvateľov obce.

Športové organizácie prezentujú svoju úspešnosť ziskom bodov, umiestnením v tabuľkách, diplomom, prípadne víťazným pohárom. Pomyselnú tabuľku, alebo zisk bodov nášho pozemkového spoločenstva nám vystavujú prevažne občania obce, z ktorých značná časť sú členovia urbariátu. Tlak verejnosti vyvolávaný na štátne lesy zo strany ochranárov prírody na údajne nezákonné postupy pri ťažbe dreva, sa bohužiaľ prenášajú aj na malé urbariáty, a vôbec, drobných vlastníkov lesa. Preto aj výbor, ktorému predsedám, s obavami sleduje tento vývoj. Predaj dreva verejnosť všeobecne vníma takmer ako trestný čin a je jedno, či dre-

vo predávajú štátne lesy, alebo urbariáty. A tu sa naskytá odpoveď na častú otázku, ktorú dostávajú členovia výboru spoločenstva, alebo ktorú dostávam hlavne ja, a to nielen od občanov obce – prečo aj tento rok neboli vyplácané podiely – dividendy. Nuž preto, lebo sme nerobili v predošlom roku ťažbu určenú na predaj.

Rok 2018 bol z pohľadu predaja dreva úspešnejší, ale detaily okolo výplat prerokuje výbor a schváli (dúfam) až na valnej hromade na jar 2019. Pravdaže, ťažba palivového dreva pre členov spoločenstva prebieha bez problémov. Teplo v našich domovoch ešte stále v prevahe vytvára drevo z našej dedovizne urbariátu. Nie náhodou používam výraz „v prevahe“. Bohužiaľ, niekedy nášmu drevu silne konkurujú plasty a vôbec všetok horľavý odpad, ktorý je pri kotle po ruke. Prechádzka vo večerných hodinách po obci je takmer nemožná. Hustý dym a štiplavý zápach z komínov (nie od dreva) konkuruje čínskemu Pekingu, či našim slovenským lokalitám, ako sú Krompachy či Letanovce na východe.

Možno som mal v závere môjho príspevku ostrejšie pero, ale účel svätí prostriedky. Dúfam – nie, verím, že závan čerstvého vzduchu z celosvetového trendu ochrany ovzdušia zaveje aj na Dubodiel.

Celkom na záver vám prajem príjemné prežitie sviatkov a úspešný štart do nového roku 2019.

Dušan Petrik, predseda urbárskeho spoločenstva

SPOZA ŠKOLSKÉJ BRÁNY

Do materskej školy v septembri nastúpilo 24 detí. Z celkového počtu bolo 7 nováčikov, ostatní už MŠ navštevovali. Počet predškolákov v tomto školskom roku je desať.

Pani učiteľky Marika Žáková a Tereza Prechádzková sa o deti s láskou starajú a vytvárajú výborné podmienky na výchovu a vzdelávanie. Rozvíjajú samostatnosť, tvorivosť detí, čo majú možnosť vidieť rodičia, starí rodičia a ktokoľvek, kto navštívi našu škôlku. Interiér je estetický, dopĺňajú ho práce detí, ktoré súvisia obsahom preberanej témy. Pri vzdelávaní využívajú interaktívnu tabuľu. Deti majú možnosť aj tento rok navštevovať krúžok anglického jazyka pod vedením p. učiteľky Mgr. M. Rovňanovej. Využili sme možnosti a materská škola sa zapojila do nových projektov:

Zdravé oči – bezplatné skríningové meranie zrakových parametrov pomocou binokulárneho autorefraktometra Plusoptix zraku prebiehalo priamo v priestoroch MŠ.

Dental-Alarm – projekt starostlivosti o zuby

Zmyslom našej práce je vytvorenie materskej školy, do ktorej deti radi chodia, kde staršie deti pomáhajú mladším, kde učitelia sú kamarátmi detí, kde sa rešpektuje osobnosť, sloboda a dôstojnosť dieťaťa, kde sa dieťa spontánne rozvíja v láskyplnom a podnetnom prostredí...

Na začiatku októbra pani učiteľky usporiadali tekvičkovú slávnosť, ktorá patrí už medzi „tradičné“ podujatia. Rodičia priniesli výtvary z tekvic a prírodnín, ktoré doma s deťmi urobili a ktoré potom zdobili vonkajšie i vnútorné priestory a robili radosť malým aj veľkým. V novembri p. učiteľky pripravili pre starých rodičov vystúpenie. Kultúrny program pozostával z básničiek, piesní a divadielka. Potešenie urobili aj darčeky, ktorými deti svojich starých rodičov obdarovali. Príjemná atmosféra a tiež občerstvenie boli súčasťou tejto miléj a vydatenej akcie.

Dňa 28.11.2018 sa deti prepravili na Veľkú Hradnú, kde sa zúčastnili bábkového divadla o Janičkovi a Marienke, ktoré bolo zamerané na zdravú výživu. Bábkoherečky zo Žiliny zaujali deti nielen veľkými bábkami, ale i hereckým prejavom. Deti sa už teraz tešia na ďalšie rozprávky v ich podaní.

December je pre deti čakaním na Vianoce. Je to však príjemné čakanie, keď príde Mikuláš, keď chodíme koledovať, keď sa tešíme z prvého snehu. Nezabudneme ani na vianočnú besiedku, ktorá je najkrajším darčekom pre našich najbližších...

V základnej škole sme obdobie letných prázdnin využili na renováciu školskej jedálne. Vymalované priestory a nová podlaha výrazne zvýšili estetickosť interiéru. Výmenou svietidiel v školskej kuchyni chceme zvýšiť kvalitu osvetlenia, nakoľko pôvodné svetlá sú nevyhovujúce. Tieto zmeny sa

nám podarili aj vďaka spolupráci a finančnej pomoci zriaďovateľa, za čo mu patrí naše poďakovanie.

Na prvom rodičovskom združení boli rodičmi základnej a materskej školy zvolení noví členovia rady školy. Za materskú školu sa členkou RŠ stala Ing. Michaela Červená a rodičia základnej školy si zvolili p. Janu Hromníkovú. Obec deleguje dvoch poslancov do rady školy na zastupiteľstve a následne môže byť ustanovujúce zasadnutie, na ktorom sa zvolí predseda rady školy.

V škole sme tento rok zaviedli dva záujmové útvary: turistický a dramatický krúžok. Turistický krúžok pod vedením Mgr. M. Rovňanovej bude zameraný na vychádzky a výlety do prírody, spoznávanie krás a pohyb vonku. Dramatický krúžok vedie Mgr. A. Malecová a je zameraný na rozvoj tvorivosti, hudobný, recitačný prejav a pripravovanie vystúpení k rôznym príležitostiam. S radosťou sme privítali ponuku cvičiť v škole s deťmi karate. Záujem prejavila takmer polovica žiakov. Verím, že im počiatočné nadšenie vydrží a v mene detí a vo svojom mene ďakujem JUDr. Sílešovi, ktorý trénuje karate.

Spolu s materskou školou sme sa zapojili do projektu Dental Alarm, ktorého cieľom je naučiť deti správnej starostlivosti o chrup. Priamo v škole budú prebiehať stretnutia, počas ktorých bude s deťmi pracovať odborník a poskytnúť im nielen teoretické vedomosti, ale i praktické zručnosti.

V súčasnosti pripravujeme program na vianočnú besiedku. O všetkých aktivitách, ktoré organizujeme, informujeme aj na našej webovej stránke: www.zssmsdubodiel.edupage.org Nájdete tu všetky oznamy, fotografie, jedálny lístok. Našou snahou je, aby rodičia mali možnosť sledovať dianie v škole a dostávali informácie včas.

S blížiacim sa koncom roka mi dovoľte poďakovať sa zamestnancom školy za obetavú prácu, rodičom za spoluprácu a ochotu, sponzorom a všetkým, ktorí nám akýmkoľvek spôsobom pomohli. Prajem vám krásne Vianoce a do roku 2019 všetko najlepšie.

Mgr. Andrea Malecová, riaditeľka školy

**Pozývame rodičov a priateľov na
23. ŠKOLSKÝ PLES**

**16. februára 2019 o 20. hod.
v Kultúrnom dome v Dubodiele**

Hudobná skupina: TREND

Vstupné: 15 eur

„Kde sa niečo končí, tam iné začína.“

Tento citát dokonale charakterizuje môj už takmer uplynulý rok. V máji tohto roku sa ukončila istá etapa môjho života, bola to etapa dlhá a často náročná, no všetko moje úsilie, ktoré som za tento čas vynaložila, nevyšlo nazmar. Získala som pedagogické vzdelanie, ktoré odštartovalo ďalšiu časť môjho života.

Po skončení štúdia som bola presvedčená, že chcem svoje vedomosti začať odovzdávať ďalším ľuďom – deťom. A tak som hľadala voľné miesta na pozíciu vychovávateľky v ŠKD. Spočiatku bolo moje hľadanie nie veľmi úspešné a ja som mala strach, že budem musieť vykonávať profesiu, ktorá nie je môjmu srdcu taká blízka, ako práca s deťmi.

Bol deň ako mnoho iných a ja som opäť pozerala ponuky voľných pracovných miest, keď mi zazvonil mobil. Číslo, ktoré svietilo na displeji, bolo neznáme, a tak som s malou dušičkou zodvihla. Ozval sa milý hlas panej, ktorá mi ponúkla pozíciu vychovávateľky v ŠKD. No najväčší šok bol, keď som zistila, kde sa spomínaná ZŠ nachádza. Dubodiel. Je to krásna, malebná dedinka, neďaleko obce, v ktorej bývam. Neváhala som a súhlasila som so stretnutím, spojeným s pracovným pohovorom. Na tento deň som sa usilovne pripravovala, vyrábala som si rôzne pomôcky a dúfala som, že pohovor úspešne zvládnem. S odhodlaním som sa vybrala na konkurz... Privítala ma pani riaditeľka, ktorá pôsobila veľmi príjemne a milo. V momente zo mňa opadla aspoň istá časť nervozity. Spoločne sme vošli do útulnej triedy, kde nás čakala malá hŕstka detí. Postupne zo mňa opadol všetok strach. Deti boli pozorné a musím poznamenať, že som bola milo prekvapená z množstva vedomostí, ktorými deti disponovali. Hravým spôsobom som žiakom odovzdala zopár informácií, no priznávam, že niečo nové naučili aj ony mňa. To, že nikdy sa nám nič nepodarí urobiť presne tak, ako sme si to naplánovali, ale aj napriek tomu môže všetko dobre dopadnúť.

Zo školy som odchádzala s dobrým pocitom a s nádejou, že možno o pár mesiacov budem toto miesto navštevovať

pravidelne. Dni ubiehali pomaly a ja som sa nevedela dočkať, kedy mi príde oznámenie o výsledkoch pohovoru. Po pár dňoch som v poštovej schránke našla list s mojím menom. „Oznamujeme Vám, že sme Vás vybrali na pracovnú pozíciu vychovávateľka v ŠKD...“ s podpisom p. riaditeľky Malecovej. Bola som nesmierne šťastná a túto novinu som okamžite oznámila svojim najbližším, ktorí so mnou svoju radosť zdieľali. Nastali chvíle oddychu a letných prázdnin, ktoré boli zároveň mojimi poslednými – študentskými.

Tieto dva mesiace ubehli rýchlo ako voda, ani sme sa nenazdali a opäť tu bol čas, keď mali deti zasadiť do školských lavíc a my, učiteľia, sa znovu plnohodnotne venovať svojej práci.

Prvé týždne boli pre mňa dosť náročné, nakoľko som prišla do nového prostredia, medzi nových ľudí a dostala som sa do nových situácií, ktoré som sa však s postupom času naučila riešiť. Chcem vyzdvihnúť rodinnú atmosféru, ktorá v tejto škole vládne a napriek tomu, že je to malá škola, má veľa výhod. Jednou z nich je napríklad individuálny prístup učiteľov k deťom. Vo veľkom kolektíve by totiž nebola možnosť venovať sa individuálne každému dieťaťu, no táto škola túto možnosť ponúka a my sa snažíme venovať sa našim deťom naplno a s láskou. Veľkú oporu mi dodal skvelý pedagogický kolektív, ktorý je súčasťou tejto, síce nie veľkej inštitúcie, no inštitúcie plnej ľudí s veľkým srdcom.

Dnes sú to tri mesiace, odkedy som sa stala súčasťou tejto „rodiny“ a s čistým srdcom hovorím, že som na to hrdá. Na záver sa chcem poďakovať všetkým, ktorí ma podporujú a pomáhajú mi na mojej vysnívanej ceste.

Istý americký spisovateľ Brown povedal: „Priemerný učiteľ rozpráva. Dobrý učiteľ vysvetľuje. Výborný učiteľ ukazuje. Najlepší učiteľ inšpiruje.“ Aj ja sa budem snažiť našich žiakov inšpirovať a s láskou ich budem vychovávať k tomu, aby z nich vyrástli inteligentní ľudia s úprimnosťou v srdci.

Dovoľte mi popriať vám všetkým krásne a milostiplné vianočné sviatky a úspešný nový rok 2019!

Mária Kopecká, vychovávateľka v ŠKD

DOBROVOĽNÝ HASIČSKÝ ZBOR DUBODIEL

Vážení spoluobčania, dovoľte mi, aby som vás oboznámil s činnosťou nášho hasičského zboru v tomto roku.

V spolupráci s obcou sme vypracovali projekt na rekonštrukciu hasičskej zbrojnice, ktorý bol zaslaný na ministerstvo vnútra. S napätím sme sledovali správy, či bol schválený alebo zamietnutý, nakoľko v prvom kole bolo zamietnutých veľa obcí pre technické a iné chyby v projekte. Dňa 31.8.2018 sme sa dočkali. Projekt bol schválený a peniaze skutočne prišli na účet obce (30 000 €). Chcel by som sa poďakovať tým, ktorí sa pričínili o vypracovanie úspešného projektu, hlavne veliteľovi DHZ Michalovi Petríkovi a ekonómke obce, Ing. Stanke Ševcechovej.

Významným činom je aj pridelenie protipovodňového vozíka (v hodnote

viac ako 10 000 €), ktorý som osobne prevzal z rúk ministerky vnútra p. Sakovej. Niektí sa bude čudovať, že sme dostali protipovodňový vozík, keďže sme podhorská obec a extrémne záplavy nám nehrozia. Pokúsim sa to vysvetliť.

Naša DHZ disponuje takou technikou a výbavou, že sme pravidelne zaradení do celoplošného rozmiestnenia hasičských síl a jednotiek Slovenskej republiky. Vyplývajú nám z toho aj povinnosti zúčastňovať sa pravidelných cvičení a školení. V prípade záplav disponuje Trenčiansky okres 80 kusmi protipovodňových vozíkov. Spolu dokážeme vytvoriť viac ako 4 km dlhú hrádzu proti povodňiam.

Čo sa týka výjazdu, podliehame Krajskému operačnému stredisku v Trenčíne a do dvoch hodín od vyhlásenia poplachu musíme byť schopní

výjazdu v počte 1 + 3 (vodič-strojník + traja vyškolení hasiči). Keď to zhrniem, tak štát vynakladá nemalé finančné prostriedky (pre nás 3000 € ročne), ale od nás aj očakáva významnú podporu profesionálnym hasičom.

Spomeniem aj peknú slávnosť – zúčastnili sme sa 100. výročia založenia Československej republiky na Bradle pri mohyle gen. M. R. Štefánika. Myslím, že sa naša zástava nestratila medzi 70 zbormi a hrdá som ju niesol až k mohyle, kde nastúpilo 800 hasičov zo Slovenska a Čiech. Nasledovali príhovory vzácných hostí a na záver dostali všetci pamätné medaily.

Veľmi ma teší, že po dlhšej odmlke sa nám podarilo prilákať mladých hasičov, za čo som im nesmierne vďačný a dúfam, že ich to bude naďalej baviť. Zakúpili sme pre nich potrebný výstroj (dresy, prilby, opasky) a snažíme

sa ich viesť k láske k hasičstvu. Veď čo môže byť krajšie, ako pomáhať druhým v núdzi. Lenže ak chcú pomáhať, musia sa ešte mnoho naučiť. Sú šikovní, aj preto im veríme, že s nami vydržia a v budúcnosti to budú práve oni, ktorí budú dohliadať na našu obec.

Chcem sa poďakovať rodičom a priateľom za ich podporu. Verím, že z nich vychováme spoločne dobrých ľudí, ktorí budú ochotne pomáhať všetkým v našej obci.

Na záver moja vďaka patrí všetkým hasičom, obecnému úradu, pánovi

farárovi a všetkým, ktorí nás podporujú.

Prajem vám krásne, bohaté, šťastné a požehnané prežitie vianočných sviatkov a do nového roku 2019 veľa zdravia, šťastia, lásky a pokoja v rodinách.

Vladimír Mrocek, predseda DHZ

ZO ŠPORTU

SUMÁR JESENNEJ ČASTI SEZÓNY 2018/2019 TJ DRUŽSTEVNÍK DUBODIEL

Aj do tejto sezóny nastúpili za Dubodiel tri mužstvá – žiaci, dorast a aj dospelí.

Mužstvá dorastu a žiakov pôsobia ako jeden tím spolu s hráčmi zo susedného Trenčianskeho Jastrabia.

MUŽI odohrali v VII. lige Double Star Bet – Sever, pod vedením trénerov Miroslava Maleca a Michala Červeného, výbornú jesennú časť, keď zimujú na 2. mieste v šestnásťčlennej tabuľke so ziskom 35 bodov v 15 zápasoch s bilanciou 11 výhier, 2 remízy a 2 prehry. Spolu s prvou Dolnou Súčou sa delíme o prvé miesto v počte strelených gólov, keď naši hráči doposiaľ nastrieli 61 gólov. Naša obrana tiež patrí medzi najlepšie v lige, keď s 23 inkasovanými gólmi sa naše mužstvo radí na tretie miesto.

Medzi najlepších strelcov nášho mužstva patria Tomáš Žáčik a Peter Hostačný s 15 gólmi a Andrej Repa s 12 gólmi.

DORAST, pod vedením trénera Vladimíra Mroceka, pôsobiaci v VI. lige, skončil po jesennej časti na 6. mieste so ziskom 13 bodov, s bilanciou 4 výhry, 1 remíza a 4 prehry. Najlepším strelcom nášho mužstva je Denis Doktor.

ŽIACI sa v IV. lige nachádzajú na solídnom 9. mieste so

ziskom 9 bodov, s bilanciou 3 výhry a 8 prehíer. Trénermi našich najmenších talentov sú Dušan Malec a Anton Koreň.

Neoddeliteľnou súčasťou nášho klubu sú aj **STARÍ PÁNI**, ktorí aj po ukončení aktívnej kariéry nezanevrelí na futbal, a sem-tam ešte radi oprášia svoje kopačky a, samozrejme, aj svoje futbalové zručnosti. Aj tento rok v júli sa zúčastnili turnaja starých pánov, ktorý sa konal v Nesoviciach (ČR). Prvý zápas prehrali s Brnom 2:4 a v boji o 3. miesto vyhrali nad domácim mužstvom vysoko 9:1. Víťazom turnaja sa stalo mužstvo z Chrudima.

Ďakujeme fanúšikom za prejavenu dôveru, všetkým sponzorom, obecnému úradu, funkcionárom, hospodárom Jánovi Stopkovi a Michalovi Červenému, Veronike Trnčákovej za to, že naši futbalisti mohli vybehnúť na každý zápas v čistých dresoch, pokladničke Miške Červenej a všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom prispeli k chodu nášho futbalového klubu. Vďaka patrí takisto aj hráčom, ktorí reprezentujú náš klub a takisto aj našu obec.

Radi by sme vás privítali na domácich zápasoch jarnej časti sezóny 2018/2019.

Vladimír Petřík

STOLNOTENISOVÝ KLUB DUBODIEL INFORMUJE

V tomto ročníku 5. ligy Trenčianskeho kraja k stabilným domácim hráčom Anton Kováč, František Chrenko, Vladimír Repa, Anton Prechádzka, Martin Kováč, Vladimír Petřík, Ladislav Petřík, Samuel Malec, prišli do mužstva dvaja hráči, a to

František Petřík (Hlockých), rodák z Dubodiela, so synom Dominikom Petříkom.

Súťaž hrá 12 mužstiev Trenčianskeho kraja a po 10. kole sme na 8. mieste. Zatiaľ sa najviac darí v dvojhrách V. Repovi, F. Petříkovi, F. Chrenkovi, M. Kováčovi. Vo štvorhrách sa darí veľmi dobre V. Repovi a M. Kováčovi, ktorí dosahujú 75% úspešnosť.

Sme radi, že v tejto sezóne chodí na tréningy väčší počet neregistrovaných hráčov.

Vedenie STK ďakuje za podporu Obecnému úradu Dubodiel a priaznivcom stolného tenisu, ktorí chodia sledovať zápasy a vytrvalo nás povzbudzujú.

Všetkým spoluobčanom želáme šťastné prežitie vianočných a novoročných sviatkov, veľa zdravia a osobných úspechov v novom roku.

Anton Kováč

Spoločenská rubrika k 12. 12. 2018

NARODENÍ:

Mária Filková
Marek Hoferik
Filip Chromeček
Matias Masár
Michal Mrázik
Nikol Trnčáková
Juliana Schlencová

Peter Hrbáčik
Ján Kúdela
Viktória Malecová

PRISŤAHOVANÍ:

Milan Filko
Mária Tomášková
Ladislav Tomášek
Andrej Mokrička
Gabriela Čorbaiová
Július Schlenc
Renáta Schlencová
Viliam Lebó
Samuel Lebó
Monika Lebóová
Milan Rehák
Gabriela Reháková

ODSŤAHOVANÍ: 9

MANŽELSTVO UZAVRELI:

Juraj Hrbáčik a Michaela Blaschkeová
Michal Červený a Zuzana Čaklošová
Marcel Vandžura a Anna Balážová
Deyvid Kavrákov a Zlatica Petříková
Michal Pajtinka a Magdaléna Šaturová
Michal Baranyi a Monika Muchová
Marcel Tretinár a Soňa Buchelová
Patrik Varšányi a Ivana Lobíková
Jozef Šarina a Jana Prechádzková
Peter Štefula a Alžbeta Petříková
Dušan Kopecký a Dana Dvorská
Július Schlenc a Renáta Mrázková

ZOMRELÍ:

Anton Kráľovič
Aladár Malec
Peter Valko
Michal Judiny
Anna Petříková
Anton Petrik
Jaroslav Závorský
Viliam Hostačný
Ľudmila Uherová

JUBILANTI

50-roční

Adriana Havierová
Štefan Janík
Mária Janíková
Daniela Jasnická
Alena Máčiková
Ladislav Malec
Roman Malec
Vladimír Malec
Magdaléna Šaturová

Ján Trnčák
Marta Valková

60-roční:

Milan Baláž
Igor Ďurčo
Peter Hrbáčik
Katarína Chorvátová
Anton Kováč
Eva Malecová

Stanislav Petrik
Johana Petříková
Mária Petříková
Viliam Piláthy
Elena Piláthyová
Božena Richtárečová
Juraj Šulhánec

70-roční:
František Ďurech

Mária Jasnická
Anna Kováčová
Anna Muchová
Karol Olešák
František Ševcech

80-roční:
Magdaléna Hrbáčiková
Brigita Janíková
Irena Malecová

25. výročie sobáša

Roman a Elena Malecoví
Vladimír a Jana Malecoví
Libor a Jaroslava Michalechovi
Ladislav a Janka Petříkovi
Aladár a Eva Scheerovi

40. výročie sobáša

Jozef a Ľudmila Doktorovi
Ján a Anna Stopkovi

50. výročie sobáša

Anton a Anna Chrenkovi
Cyril a Mária Pavloví

VÁŽENÍ ČITATELIA,
PRAJEME VÁM
RADOSTNÉ A ŠŤASTNÉ VIANOCE
PLNÉ RODINNÉJ POHODY, NEHY, ŠŤASTIA
A CELÝ BUDÚCI ROK
NECH NÁS SPREVÁDZA NAJMA
PEVNÉ ZDRAVIE, POKOJ A VEĽA LÁSKY.
ĎAKUJEME
VŠETkým PRISPIEVATEĽOM DO LISTOV.
VAŠA REDAKČNÁ RADA

